

רותי זרון איננה

רותי זרון אם וסבתא אהובה

רותי נולדה ב- 26 למאי 1926 בווינה לבית שפירא, קלרה ויוסף, אחות קטנה לשלמה. למשפחה הייתה חנות ומפעל לעיצוב רהיטים, חיה בשלווה עד בואם של הנאצים. האח שלמה נסע לאנגליה וההורים שלחו את רותי בעקבותיו כאשר היא רק בת 12. בבואה לבד לאנגליה, פירסם אחיה מודעה בעיתון על חיפוש משפחה מאמצת לרותי. נענתה להודעה משפחה נוצריה שגידלה אותה.

ההורים של רותי הגיעו לאנגליה בזמן המלחמה. רותי למדה אחות מוסמכת ומילדת באנגליה ונהגה לנסוע באופניים ללידות, כי אז ילדו בבית ולא בבית חולים.

ריטה, רעינתו של שלמה, הגיעה לביקור המשפחה באנגליה והודיעה לרותי שהיא מצאה לה חתן בארץ. רותי החליטה לבוא לביקור בארץ ופגשה את אלפרדו. זו הייתה אהבה ממבט ראשון ולאחר שלושה חודשים התחתנו. רותי הייתה באולפן הראשון. היא עבדה בבתי ילדים וכן כסייעת לרופא השיניים אך מהר מאד תפסה מקום כמלווה לילודות לצד עבודתה כאחות במרפאה. משנות החמישים רותי ליוותה את ההריונות והלידות בקיבוץ ותמכה באלו שהיו להן קשיים בתחום זה.

ההורים של רותי עלו ארצה בעקבות ילדיהם. רותי טיפלה בהם במסירות רבה בשנים האחרונות שלהם בקיבוץ.

ב- 1953 נולד גדעון הבן הבכור. לאחר מכן יואל ומיכאל הצטרפו למשפחה. רותי ואלפרדו הקימו בית לתפארת והשקיעו בילדיהם. טיולים בשבת, בניית צעצועים תוצרת בית, בישולים והכנת ריבות. רותי קיבלה את חוקי הקיבוץ בהצטרפותה כחברה אך רעיון הלינה המשותפת היה לה קשה ותמיד רצתה את בניה בבית. היא ניסתה לפצות את עצמה בהגעת הנכדים הרבים. מי לא זוכר את הבית הקטן מלא נכדים ישנים על הספה בסלון, מתעוררים לריחות של ארוחת הבוקר המיוחדת שהכינו סבא וסבתא.

המשך—<

ב- 1983 רותי ואלפרדו יצאו לשנת שידות ברביד - קיבוץ צעיר בגליל. כהרגלם הצליחו ליצור קשרים חזקים מאד עם אנשי המקום שמחזיקים עד היום הזה.

כדי לאזן את היחס בנים/בנות בבית תמיד אימצו בנות מהאולפן. בנות אנגלו סקסיות כמובן. כולן התקבלו לבית חם מאד ורותי שמרה על קשר עם כל אחת. ארוחות הארבע של יום שישי בצוותא עם משפחת אשד, הבנים וכל הבנות היו למסורת רבת שנים.

באהבתה ללמוד היא הצליחה לעשות הסבה מקצועית ולהשתלט על המחשב במרפאה. היא הגיעה בכל שעות היום והלילה כדי להכניס נתונים, כדי שתוכל להמשיך לנסוע לנכדים, לטייל או ללמוד בחוף כרמל.

לאחר מותו של אלפרדו, המשיכה רותי לחיות בכל משמעות המילה. היא הצליחה לסגור מעגל משפחתי בנסיעתה לאוסטרליה כאשר נפגשה עם שני בני דודים מצד אמה ובנסיעתה ללוס אנגלס לפגוש בן דוד מצד אביה. כמובן שבאותן נסיעות גם פגשה את בנותיה האולפניסטיות ששמחו לתת לה בית חם ולו רק לכמה ימים בודדים.

רותי המשיכה את עבודתה במרפאה עד שלפני חודשיים התגלתה המחלה הארורה.

אנחנו נזכור את רותי כאישה צנועה, אוהבת ואהובה. כאישה לאלפרדו, כאם לגדעון, יואל ומיכאל, כחמה לשלי ומלי, כדודה לדינה, אמנון ומרדכי, כסבתא לבת חן, עמרי, גיא, אלמוג, מתן, מייקל, ירדן ואלינוור, כאמא מאמצת לכל בנותיה וכאחות מסורה לכל מטופלותיה, וכחברה שתמיד הייתה מוכנה לתת יד.

לפני מותה, ביקשה רותי להודות לכל החברים והחברות שעזרו ותמכו בימים קשים אלו.

יהיה זכרה ברוך

קרן שטנגר
דברים ליד הקבר

קצת אימא, קצת אחות, והרבה חברה.

לרותי היו - יש - שלושה בנים. אבל מי יודע כמה בנות מאומצות היו לה מהאולפן? אני בטוחה שהיא ידעה, כי היא שמרה על קשר עם רובן, אם לא עם כולן - איתנו שנשארו בקיבוץ, עם אלו שעזבו את הקיבוץ ונשארו בארץ וגם עם אלו שחזרו לחו"ל. אבל אני הייתי הבת הראשונה, כמה שידוע לי, כשרותי ואלפרדו קבלו אותי למשפחה ב-1959. מהרגע הראשון הרגשתי את עצמי בת בית וכך היה גם עם כל הבנות שנקלטו אחרי במשפחה. היה לנו מנהג שבימי שישי הייתי באה אליהם לארוחת ארבע - מנהג מתאים ליוצאי אנגליה למיניהם.

אחרי שהתחתנתי עם אברהם, שאותו פגשתי כמובן אצל רותי ואלפרדו, המשכנו להיפגש בימי שישי - אצלם ואצלנו לסירוגין. למפגשים אלה הצטרפו הבנות הנוספות וגם הילדים של אלו שנשארו והתחתנו כאן. וכולנו הרגשנו שאנחנו שייכות למשפחה הולכת וגדלה. המפגשים ביום שישי נמשכו עד שרותי חלתה, וגם אחרי זה, אבל אז רותי הייתה חסרה.

רותי - את היית בשבילי קצת אימא, קצת אחות, בשני המובנים, והרבה חברה. תהיי חסרה לי - ולכל בנותייך - מאד.

רינה אשד
דברים ליד הקבר

מתוך יומן הקבוצה מס' 1722 שיצא לאור ב-21.7.1989

מילות פרידה לרותי

כשעזבה רותי לראשונה את המרפאה לשבועיים, באתי אל האחיות ואמרתי להן שברצוני לכתוב מספר מילים לפרידה - צחקו ממני ואמרו: היא עדיין לא עזבה את המרפאה כי:

שולי ילדה

וטלי צריכה ללדת

ואיריס צריכה ללדת כפליים

אז רותי תחזור בעוד שבועיים

ותעבוד שוב חודש חודשיים

או שנה שנתיים...

אז אין לך מה לכתוב בנתיים.

טוב, עתה משראיתי שהעלון נפרד מרותי במלות ברכה, הבנתי שהענין רשמי ומוחלט, לאחר כ- 35 שנה של עבודה כאחות וכ- 5 שנים של עבודה כאחות ראשית - רותי פורשת מתפקידה.

כי אחות איננה רק עובדת, אחות ממלאה תפקיד מבוקר ועד לילה: תמיד במתח, תמיד בכוננות, ורוחי עשתה זאת שנים רבות, נכונה תמיד להקשיב, להרגיע, להזהיר, לבוא לעזרה בכל שעה ולתת את התחושה שהיא מתיחסת אליך ואל תחושותיך ומכאוביך ברצינות ובכבוד.

מדרך הטבע היו מתחים. לא תמיד הסכמתי לאשר אמרת. לא אחת חשבתי שאינך מסוגלת להבין את אשר אני חשה. לא פעם חשתי שאת נציגת הממסד, אינך. פתוחה להבין את בקשותי או דרישותי.

כי החולה, כאשר הוא חולה באמת, שבוי בתוך תחושותיו הוא ומחפש דרכים, לעתים בלתי הגיוניות לזרז את תהליך רפוי, לעתים הוא צודק ולעתים לא. אולם הוא תמיד לוחץ ודורש וחי בתחושה שאין מבינים אותו ובאמת בודד הוא נשאר, כי רק הוא יודע מה הוא חש. ואת, כאחות מנוסה שרבות ראתה ורבות עזרה, נסית להרגיעני ולהולכיני צעד אחרי צעד. לגמור טפול אחד ואם לו יעזור - אזי ישנן עוד דרכים. לא למהר, לא להיבהל. ויודעת אני שבכל מגע כזה, שלעתים עפים בו ניצוצות, יש משום שחיקה נפשית. כי צריך כוחות נפש גדולים לעמוד מול החולה ועם החולה בפחדיו ובמכאוביו. את עשית זאת, רותי, שנים רבות בכוננות, בלב טוב ובמסירות.

ועל כך תבורכי

פנינה זרמי